

Мечтите на дивите цветя

Разказ

Елица Иванова от 133 СУ в София

Драги читателю, ще ти разкажа историята на Еделвайс и безкрайната ѝ любов към цветята.

Носеща името на едно от редките цветя в България, Еделвайс беше едва на 12 години, но за скромната си възраст, тя познаваше имената на повечето цветя и можеше да ги разпознава дори по листата им. Тези умения, разбира се, се дължаха на баба ѝ Калия, която живееше в едно рилско селце.

Еделвайс беше много щастлива, защото беше първият ден от пролетната ваканция и ще я прекара при баба си Калия и дядо си Явор.

Още с приближаването на къщата, тя усети уханието на цветята. Еделвайс се запъти към любимото си място – една поляна на края на селото с толкова много цветя и с една прекрасна гледка към планината Рила.

Тя обичаше и пътя, през който се минаваше към тази поляна. Вървеше по главния път, после отбиваше в една от спокойните малки улички, а след това имаше една едва забележима пътека, скрита от много високи треви. На Еделвайс ѝ трябваше време, за да отмести високата трева, за да продължи по пътеката. Отначало пътеката беше много трудно проходима, но по-нататък тревата беше все по-ниска.

Еделвайс усещаше слънчевите лъчи, които я милваха, и слушаше чуруликането на птиците, които сякаш я поздравяваха за идването ѝ.

Отново се появиха високите треви, тя ги отдръпна, а когато успя да ги отмести, голямата полянка беше пред нея. Тревата беше наситено зелена с всякакви цветя върху нея – бели, червени, оранжеви, сини, жълти. На хоризонта се показваше планината Рила. Поляната беше огромна. Любимото ѝ кътче от тази поляна беше мястото, на което се разполагаше цветето, на което е кръстена – Еделвайс. Макар че това цвете не вирееше на такава почва и толкова ниско в планината, то все пак растеше там. Явно имаше нещо магично в тази поляна.

Тя легна на тревата и се наслаждаваше на цветята и слънцето. Еделвайс се отпусна. Само песента на птиците се чуваше.

Изведнъж се чу един нежен глас:

- Радвам се, че дойде и тази година, Еделвайс.

Еделвайс се стресна. Отвори си очите и се изправи. Огледа се, нямаше никого. Откъде тогава се чу този глас? Тя си каза, че може би си е въобразила. Легна на тревата отново и се отпусна. Но гласът отново се чу:

- Аз съм, Еделвайс.

Еделвайс се надигна и се огледа. Нямаше никого наоколо. Тогава откъде се чуваше този глас? Тя беше сама на поляната сред толкова много цветя и нямаше жива душа.

- Не ме ли виждаш, Еделвайс? Аз съм до теб.

Еделвайс пак се огледа – беше напълно сама. Тя не преставаше да си задава въпроса – щом няма никого около нея, тогава откъде идва този глас?

- Аз съм до теб. Погледни към мен.

Най-странното от всичко беше, че този нежен глас идваше от цветето Еделвайс.

- Да, правилно чуваш. Аз съм цветето, на което си кръстена.

Момичето не можеше да повярва – тя говореше с цвете.

- Ти можеш да говориш?

- Разбира се, че мога. Всяко цвете на тази поляна може да говори с хората.

Еделвайс беше в шок. Не беше реално – тя разговаряше с цвете.

- Мисля, че вече сама си усетила, че в тази поляна има нещо вълшебно. Всяко цвете на тази поляна е придобило способността да говори с хората и да може да общува с външния свят. Защото тази полянка е направена с цел да спаси света на цветята. Преди много години, когато започнаха да изчезват много цветя, един добър човек на име Невен, създаде тази поляна. Отначало тук вирееха само рилски цветя, но по-нататък той започна да обикаля цяла България и да носи цветя от всички краища и да ги съди тук, за да може да запази колкото се може повече видове. Аз бях първото цвете на тази поляна. Живеех с всичките си братя и сестри на едно място, но с течение на времето, все повече хора откриха нашето място и почнаха да рушат дома ни, и станахме все по-малко. Въпреки че моят вид е защитен, хората унищожаваша моите сестри и братя. Тогава дойде Невен, откри ме и ме пренесе тук, на тайно място. След няколко месеца вятъра ми донесе и новината, че не е останал нито един член от моето семейство на онова място. Всяко цвете тук има своя история. За съжаление, Невен не е сред нас вече.

Еделвайс беше онемяла от разказа на цветето. Всяко цвете тук е било спасено от този човек и е намерило своя дом на спокойно и безопасно място, далече от хората.

- Обаче ние се нуждаем от твоята помощ. – каза цветето.

- Какво мога да направя за вас?

- Ние всички сме на едно мнение, че можеш да продължиш делото на Невен. Благодарение на любовта ти към цветята, ще ти е лесно да откриеш застрашените видове и да ги посадиш на поляната, където ще са в безопасност. Нашите братя и сестри изчезват, а хората стават все повече и повече. Затова ние всички избрахме единодушно ти да продължиш мисията на Невен. Ще приемеш ли, Еделвайс?

Изведнџ се чу одобрително шушукане сред поляната. Еделвайс се замисли – тя много обичаше цветята, но дали би могла да се справи с тази задача. Но в същия момент си даде сметка колко много цветя изчезват всеки ден. И взе категорично решение:

- Приемам. Ще направя всичко по силите си да спася цветята.

Изведнџ песента на птиците стана още по-силна, а цветята на полянката, като че ли се размърдаха, топъл ветрец повя и сякаш започна да разнася новината в цялата планина. Еделвайс беше изпълнена с щастие.

Цветята се радваха, че и техните роднини щяха да са в безопасност съвсем скоро.

И така се започна всичко. Из страната изникваха тайни полянки, имаше все повече и повече разнообразие от цветя. Хората все повече се интересуваха от растенията.

След няколко години се откриха много ботанически градини.

Еделвайс намираше все повече хора, които да ѝ помагат с опазването на цветята.

Драги читателю, това беше историята на Еделвайс. Но тя трябва да се продължи. Ти ще се включиш ли към нея?